

Sygn. akt V GC 351/13 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata DOWHANYCZ - TUROŃ
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Linde

po rozpoznaniu w dniu 09 stycznia 2014 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa: J. D.

przeciwko: J. C.

o zapłatę 4.339,35 zł

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 23.05.2013 r. sygn. akt V GNC 905/13 upr, który utracił moc w całości

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.339,35 zł (cztery tysiące trzysta trzydzieści dziewięć złotych trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12.01.2013 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 717,00 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 351/13 upr

UZASADNIENIE

J. D. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą J. D. reprezentowany przez adwokata w pozwie przeciwko **J. C.** prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Zakład Usługowy (...) domagał się zasądzenia kwoty 4.339,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 4.087,35 zł od dnia 12.01.2013 r. do dnia zapłaty, 252 zł od dnia 12.01.2013r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że strony zawarły dwie umowy zlecenia we wrześniu i październiku 2012r., w ramach których powód transportował samochody dla pozwanego. Za wykonanie każdego ze zleceń wystawił dwa rachunki, które doręczył pozwanemu. Zlecenie wycenione na kwotę 4087,35 zł nie zostało do dzisiaj zapłacone, zaś drugie z nich zostało zapłacone częściowo – pomniejszone o kwotę 252 zł. Potrącenie miało dotyczyć rzekomego przywłaszczenia przez powoda paliwa stanowiącego własność pozwanego, co jednak nie miało miejsca. Pomimo wezwania pozwanego do zapłaty nie uregulował on należności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23.05.2013r. (k.17) w sprawie o sygn. akt V GNc upr 905/13 tut. Sąd uwzględnił w całości żądanie pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany reprezentowany przez adwokata wniósł **sprzeciw** (k.21) zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego zgodnie ze spisem kosztów lub w razie jego niezłożenia – według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut potrącenia w kwocie 11.915,89 zł wynikającej z noty obciążeniowej z dnia 6.12.2012r. z tytułu nienależytego wykonania przez powoda usługi przeprowadzenia samochodów.

W uzasadnieniu przyznał, że strony łączyła umowa opisana w pozwie. Dodał, że przed każdym wyjazdem kierowcy, w tym powód, otrzymywali „rozpiskę” ze wskazaniem stacji benzynowej oraz ilości paliwa, którą należało zatankować na planowanej trasie przejazdu. Harmonogram tankowań opracowany został przez kontrahentów pozwanego na podstawie specjalnego programu tzw. tank programme. Po przejechanej trasie każdy kierowca wypełniał tzw. kartę pracownika wskazując w niej trasę, przejechaną odległość, datę przejazdu, godziny oraz ilość zatankowanego paliwa. Dołączał do niej paragony ze stacji benzynowej. Po upływie miesiąca kierowca zliczał przejechane kilometry, mnożył je przez ustaloną stawkę wynagrodzenia za 1 km i na tej podstawie wystawiał rachunek lub fakturę VAT, które płacił pozwany. Pozwany otrzymał rachunki powoda, jednak nie dokonał płatności, gdyż w związku z niewłaściwym wykonaniem obowiązku przez powoda został obciążony przez swego kontrahenta (...) Sp. z o.o. kwotą 35.000 euro. Obciążenie to wynikało z niewłaściwego wykorzystania przez kierowców, w tym powoda, kart paliwowych, tj. na użyciu karty do zapłaty za większą ilość paliwa aniżeli wynikałoby to z umówionego zlecenia. We wrześniu 2012r. powód zatankował o 460 l paliwa więcej niż wynikało to z harmonogramu tankowań, natomiast w październiku o 492 l więcej. Z uwagi na niewłaściwe wykonanie zobowiązania oraz obciążenie pozwanego kwotą 35.000 euro, pozwany w dniu 6.12.2012r. wystawił wobec powoda notę obciążeniową na kwotę 11.915,89 zł i pismem z dnia 04.01.2013r. złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu kwot 4087,35 zł i 252 zł. Twierdził, że w związku z tym wiarygodność powoda wygasła. Wysokość noty stanowi wysokość proporcjonalnego obciążenia każdego z kierowców z tytułu nienależytego wykonanej umowy w stosunku do wysokości obciążenia pozwanego dokonanego przez (...). Pozwany wskazał także, że sposób wykonywania zlecenia, tj. ilość km przejechanych przez powoda i zatankowanych litrów paliwa są bezsporne. Od maja do października 2012r. powód dokonał nadtankowań paliwa na łączną kwotę 3.463 l, dlatego nie ulega wątpliwości, że wykonywał umowę w sposób nienależyty. Pozwany podniósł również, że w dniu 13.11.2012r. policja belgijska zatrzymała grupę kierowców pozwanego, w tym powoda, wobec tankowania paliwa w oparciu o karty paliwowe kontrahenta pozwanego do samochodów osób prywatnych. Pozwany złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, jednak Prokuratura Rejonowa w Bolesławcu odmówiła wszczęcia śledztwa nieprawomocnym postanowieniem.

W kolejnych pismach procesowych strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. C. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej świadczy usługi transportowe na rzecz (...) Sp. z o.o. w N. będącej filią (...) z siedzibą w B.. Polegają one na transportowaniu samochodów ciężarowych z miejsca ich produkcji do odbiorców na terenie Unii Europejskiej. Pozwany wykonuje usługi przy pomocy kierowców zatrudnianych przez siebie na podstawie umów cywilnoprawnych. Pracują oni w stałych grupach składających się z kilku kierowców samochodów ciężarowych oraz kierowcy busa, który dowozi ich na miejsce odbioru pojazdów.

Do obowiązków kierowcy busa należy ponadto, m.in. przekazywanie kierowcom informacji co do planowanej liczby tankowań i ilości paliwa niezbędnej do zatankowania na danej trasie. Powyższe dane kierowca busa uzyskuje od pracowników pozwanego. Są one ustalane w oparciu o harmonogram tankowań opracowany przez kontrahentów pozwanego na podstawie tzw. tank programme. Zapłata za paliwo odbywa się bezgotówkowo za pomocą imiennych kart paliwowych będących w posiadaniu kierowców stanowiących własność niemieckiego kontrahenta – (...).

Kierowcy dokumentują wykonane przejazdy wypełniając tzw. karty kierowcy, w których wskazują przejechaną trasę, ilość przebytych kilometrów oraz ilości zatankowanego paliwa i jego wartość. Do kart kierowcy dołączane są paragony za zakup paliwa.

(bezsporne, zaświadczenie o wpisie do EDG powoda – k. 6, zaświadczenie o wpisie do EDG pozwanego – k. 7, zeznania świadków : U. W. – k. 131v-132v, K. K. (1) – k. 132v-133, D. K. – k. 133v-134, przesłuchanie powoda k.159-160, pozwanego k. 160-161)

J. D. na podstawie ustnej umowy zawartej z pozwanym wykonywał obowiązki kierowcy samochodów ciężarowych. Jego wynagrodzenie ustalane było w oparciu o ilość przejechanych kilometrów oraz stawkę za km w wysokości 0,45 zł.

W dniu 30.11.2012 r. powód wystawił rachunek nr (...) na kwotę 4087,35 zł i w dniu 31.12.2012 r. rachunek nr (...) na kwotę 252 zł i przesłał je pozwanemu.

W dniu 03.01.2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot objętych rachunkami, jednak bezskutecznie.

(bezsporne, rachunki z dnia 31.11.2012r. k. 11-15, wezwanie do zapłaty z dnia 31.12.2012r. k. 10-11, zeznania świadka U. W. – k. 131v-132v, przesłuchanie powoda k.159-160, pozwanego k. 160-161)

Pozwany sporządził zestawienie, z którego wynikało, że powód w okresie września i października 2012 r. zatankował większą ilość paliwa aniżeli wynikało to z harmonogramu tankowań opracowanego przez kontrahentów pozwanego na podstawie programu „tank programme”.

(harmonogram tras przejazdu powoda sporządzony przez

pozwanego i karty kierowcy – k. 35-65v)

W dniu 13 listopada 2012r. na terenie B. tamtejsza policja dokonała zatrzymania grupy kierowców zatrudnianych przez pozwanego, w tym powoda, pod zarzutem tankowania paliwa w oparciu o karty paliwowe należące do (...) do samochodów osób prywatnych. Część z zatrzymanych złożyła zeznania w prowadzonym postępowaniu karnym.

W dniu 20.09.2013r. skierowano do sądu akt oskarżenia przeciwko kierowcom, w tym powodowi o to, że z zamiarem oszustwa biorąc pod uwagę chęć uzyskania nieuczciwego ekonomicznie zysku (...) tankowali przy pomocy kart paliwowych firmy (...) defraudując kolejne tankowania szczegółowo w akcie wymienione.

(zeznania świadka U. W. – k. 131v-132v, przesłuchanie powoda k.159-160, pozwanego k. 160-161, postanowienie PR w B. z dnia 03.06.2013r. k. 26-27, postanowienie o zatwierdzeniu postępowania karnego i akt oskarżenia

wraz z tłumaczeniami – k. 92-129)

W dniu 14 listopada 2012r. pozwany podpisał z (...) Sp. z o.o. umowę, na mocy której przyjął obciążenie w wysokości 35.000 euro za złamanie łączącej te podmioty umowy transportowej polegające na „użyciu niezgodnym z przeznaczeniem powierzonego mienia (w postaci kart paliwowych) czego wynikiem są poważne straty materialne i niematerialne”.

W oparciu o w/w umowę spółka (...) wystawiła 3 faktury z dnia 14.11.2012r. obciążając pozwanego kwotami: 71.509,43 zł, 96.743,72 zł, 5.061,20 zł.

W oparciu o w/w faktury vat sporządzono noty obciążeniowe w stosunku do kierowców zatrzymanych na terenie B. a także w stosunku do powoda.

W nocie nr (...) z dnia 06.12.2012r. pozwany obciążył powoda kwotą 11.815,89 zł. Wskazana kwota została obliczona w ten sposób, że kwota netto z faktury C. za dany miesiąc została podzielona przez sumę kilometrów przebytych w tym miesiącu przez wszystkich kierowców z grupy. Otrzymany w ten sposób współczynnik został pomnożony przez

ilość kilometrów przejechanych przez powoda w danym miesiącu. Następnie zsumowany z wynikiem analogicznego działania z pozostałych faktur.

(zeznania świadka U. W. – k. 131v-132v, przesłuchanie pozwanego k. 160-161, faktury vat – k. 32-34, nota obciążeniowa nr 9/12/2012 – k. 31, faktury i wydruki z rachunku bankowego pozwanego k. 139-155)

W piśmie z dnia 04.01.2013r. pozwany działając przez pełnomocnika potrącił kwoty 4.087,35 zł i 252,00 zł z tytułu wynagrodzenia powoda z kwotą 11.915,89 zł wynikającą z noty obciążeniowej oraz wezwał powoda do zapłaty pozostałej kwoty w wysokości 7.576,54 zł.

Powód w odpowiedzi z dnia 10.01.2013 r. zakwestionował możliwość potrącenia i domagał się udokumentowania poczynionych przez pozwanego wyliczeń.

(wezwanie do zapłaty z dnia 04.01.2013r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 30-30v, pismo powoda z dnia 10.01.2013 r. k.29, pismo pozwanego k.28)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przepis art. 735 § 1 k.c. stanowi zaś, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

W przedmiotowej sprawie niespornym było, iż strony zawarły odpłatną umowę o świadczenie usług polegających na przeprowadzaniu przez powoda samochodów ciężarowych z miejsca ich produkcji do odbiorców na terenie Unii Europejskiej. Bezsporna była również wysokość wynagrodzenia przysługującego powodowi za wykonanie usług 4087,35 zł i 252 zł.

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał aby wierzytelność powoda wygasła na skutek potrącenia. Sąd uznał za dopuszczalne rozpoznanie takiego zarzutu w postępowaniu uproszczonym pomimo, że wierzytelność pozwanego ze względu na jej wysokość nie nadawała się do rozpoznania w tym postępowaniu (art. 505⁴§2 k.p.c. w zw. z art. 505¹ pkt 1 k.p.c.). Sąd podziela bowiem wyrażony w doktrynie pogląd, iż pozwany może w postępowaniu uproszczonym zgłosić zarzut wygaśnięcia dochodzonej pozewm wierzytelności, jeżeli oświadczenie o potrąceniu doszło do wiadomości powoda przed doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu – a taka sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie (por. P. Telenga, Komentarz aktualizowany do art. 505(4) Kodeksu postępowania cywilnego, System Informacji Prawnej LEX 2013). Sąd nie uwzględnił jednak podniesionego przez pozwanego zarzutu albowiem pozwany nie wykazał istnienia i wysokości wierzytelności przedstawionej do potrącenia.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż wierzytelność przedstawiona do potrącenia wynikała z „nienależytego wykonania zobowiązania w związku z wykonywaniem usług przeprowadzenia pojazdów samochodowych”. Stanowiła więc ona w istocie odszkodowanie z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania przewidziane w przepisie art. 471 k.c. Zgodnie z jego treścią dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odpowiedzialność odszkodowawcza dłużnika aktualizuje się zatem w przypadku spełnienia podstawowych jej przesłanek, tj.:

- niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez dłużnika,
- powstania po stronie wierzyciela szkody w znaczeniu uszczerbku majątkowego,

- istnienia związku przyczynowego pomiędzy niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą oraz
- stwierdzenia, iż niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiada.

Na wierzyciela ciąży przy tym obowiązek udowodnienia faktu niewłaściwego wykonania zobowiązania, powstania szkody i jej wysokości oraz związku przyczynowego między naruszeniem przez dłużnika więzi zobowiązaniowej a szkodą.

Pozwany podnosił, iż niewłaściwe wykonywanie zobowiązania przez powoda polegało przekraczaniu przez niego norm tankowania ustalonych przez kontrahentów pozwanego w oparciu o program tank programme.

W ocenie Sądu pozwany powinien był wykazać w pierwszej kolejności, iż powód znał ustalony przez kontrahentów pozwanego harmonogram tankowania a nadto, że normy w nim ustalone były możliwe do zrealizowania przez powoda.

Z wiarygodnych zeznań świadków U. W., K. K. (1) i D. K. wynikało, że informacje co do zalecanych ilości i miejsc tankowań mieli przekazywać kierowcom, w tym powodowi, kierowcy busów dowożący ich na miejsce odbioru pojazdów. Dane te były przekazywane jedynie w formie ustnej, nie doręczano ich kierowcom w formie pisemnej. Powód twierdził, że nie miał nigdy wglądu do programu tank programme, a pozwany okoliczności tej nie kwestionował. Żaden z w/w świadków nie miał przy tym wiedzy co do tego czy, kiedy i jakie konkretnie dane przekazywał powodowi kierowca busa w grupie, w której w danym czasie pracował powód. Świadek W. znała bowiem jedynie ogólne zasady panujące w firmie pozwanego oraz mogła potwierdzić fakt, iż sama przekazywała dane co do tankowania kierowcom busów. Natomiast świadek K. podał, że nie dawał powodowi wykazów pisemnych zawierających informacje o tym gdzie i ile paliwa może zatankować oraz nie pamiętał dokładnie co mówił powodowi. Świadek K. natomiast współpracował z powodem w ciągu 7 lat tylko dwukrotnie i to nie wiadomo w jakich dniach.

Ponadto pozwany powinien był wykazać, iż normy spalania ustalone w harmonogramie były możliwe do zachowania przez powoda. Ilość paliwa spalana przez dany pojazd uzależniona jest bowiem od szeregu czynników, w tym od techniki jazdy, natężenia ruchu (konieczność stania w tzw. korkach), temperatury otoczenia (konieczność włączania klimatyzacji lub ogrzewania), trasy (przewyższeń terenu), obciążenia, noclegów w pojeździe itd. Okoliczność taka wymaga więc wiedzy specjalnej a takiej inicjatywy dowodowej pozwany nie podjął.

Sporządzone przez pozwanego zestawienie (k. 35-37v) nie zawiera podpisu – nie może być więc nawet uznane za dokument prywatny a jedynie za tzw. początek dowodu na piśmie, tj. środek uprawdopodobnienia za pomocą pisma (art. 245 k.p.c.). Nawet zaś gdyby taki dokument prywatny stanowiło, to i tak nie korzysta on z domniemania, że jego treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym albowiem walor taki mają jedynie dokumenty urzędowe. Powód kwestionował zaś zapisy zawarte w tym zestawieniu podnosząc, iż długości tras nie są zgodne z odległościami, które w rzeczywistości przejeżdżał. Ponadto pełnomocnik powoda wskazywał, iż w zestawieniu tym nie uwzględniono ilości paliwa pozostałej w baku pojazdu po dostarczeniu go na miejsce. Z zeznań świadków i przesłuchania stron wynikało przy tym, iż nie zawsze ilości te były sprawdzane. Nie ulega zaś wątpliwości, że dane co do ilości paliwa pozostałego w baku pojazdu nie były ujmowane w spornym okresie w dokumentacji prowadzonej przez kierowców, tzw. kartach kierowców. Dlatego też omawiane zestawienie nie mogło stanowić wystarczającego dowodu na poparcie twierdzeń pozwanego co do nienależytego wykonywania umowy przez powoda.

Dodatkowo w uzasadnieniu sprzeciwu pozwany powoływał się na fakt zatrzymania powoda na terenie B. z uwagi na tankowanie paliwa zakupionego w oparciu o karty paliwowe kontrahenta pozwanego do samochodów osób prywatnych. W związku z tym należy podkreślić, że sam fakt zatrzymania osoby nie stanowi wystarczającego dowodu na popełnienie przez nią przestępstwa z uwagi na zasadę domniemania niewinności ustanowioną w art. 42 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Pozwany nie przedłożył zaś prawomocnego wyroku skazującego powoda za popełnienia przestępstwa a jedynie taki wyrok byłby dla sądu wiążący a co za tym idzie zwalniał

pozwanego od obowiązku udowodnienia faktu popełnienia przestępstwa oraz osoby sprawcy tego przestępstwa (art. 11 k.p.c.). Przepis ów jest odzwierciedleniem jednej z koronnych zasad obowiązujących w polskim prawie tj. zasady domniemania niewinności ustanowionej w art. 5 § 1 k.p.k. (oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem). Sąd w niniejszej sprawie kierował się tymi zasadami. Dlatego też pomimo tego, iż Sąd dał wiarę przedłożonym przez pozwanego dokumentom urzędowym potwierdzające fakt skierowania przeciwko powodowi aktu oskarżenia w postępowaniu karnym prowadzonym na terenie B., to nie mogły one stanowić wystarczającego dowodu sprawstwa powoda a co za tym idzie nienależytego wykonania przez niego umowy.

Odnosnie zaś przedłożonych przez pozwanego protokołów przesłuchań osób sporządzonych w postępowaniu karnym prowadzonym na terenie B., to w ocenie Sądu część z nich nie przedstawiała jakiegokolwiek waloru dowodowego albowiem zawierała jedynie fragmenty przesłuchania – bez możliwości ustalenia osoby składającej je. Pozostałe zaś protokoły pomimo, iż wskazywały na osobę składającą zeznania – nie mogły w niniejszym postępowaniu zastąpić dowodu z zeznań świadków – z uwagi na obowiązującą zasadę bezpośredniości (art. 235 k.p.c.).

Dlatego też Sąd uznał, że wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi dowodowemu, pozwany nie wykazał faktu nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda.

Ponadto w ocenie Sądu pozwany nie wykazał również związku pomiędzy zachowaniem zarzucanym powodowi a koniecznością zapłaty przez niego kwot wynikających z faktur wystawionych przez (...) Sp. z o.o.

Pozwany przedłożył bowiem faktury vat, w których jako tytuł płatności wskazano „obciążenie zgodnie z umową z dnia 14.11.2012r.” oraz umowę z dnia 14.11.2012r., z której wynika, iż pozwany dobrowolnie zaakceptował obciążenie w wysokości 35.000 euro w związku ze złamaniem warunków umowy transportowej z dnia 1.08.2008r. polegającym na użyciu niezgodnym z przeznaczeniem powierzonego mienia w postaci kart paliwowych. Brak jest więc wskazania sprawców tego naruszenia, ani też ewentualnego wyliczenia powstałej w ten sposób szkody. Z zeznań pozwanego wynikało przy tym, że kwota 35.000 euro stanowiła wysokość jego wynagrodzenia wypłaconego mu przez firmę (...) za okres od października do listopada 2012r. – nie miała więc związku z rzeczywistą szkodą poniesioną ewentualnie przez firmę (...) na skutek okoliczności wskazanych w umowie z dnia 14.11.2012r.

W ocenie Sądu zasadnicze wątpliwości budził również sposób wyliczenia przez pozwanego wysokości szkody, którą obciążono powoda.

Pozwany w toku przesłuchania wyjaśniał jak dokonywał tych obliczeń (k.161). Sąd stoi na stanowisku, że pozwany zastosował odpowiedzialność zbiorową – metodyka wyliczenia wysokości szkody nie uwzględniała bowiem w żadnej mierze wysokości szkody powstałej na skutek ewentualnego działania powoda.

Reasumując niewykazanie przez pozwanego przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej skutkowało przyjęciem, iż pozwany nie wykazał istnienia wierzytelności przedstawionej do potrącenia a zatem podniesiony przez niego zarzut potrącenia nie był skuteczny. Należy jednak podkreślić, iż powyższe nie wyklucza możliwości wytoczenia przez pozwanego powództwa i dochodzenia odszkodowania w odrębnym procesie.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 4.339,35 zł stanowiącej sumę kwot 4.087,35 zł i 252 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu. Powód zakreślił w spornych rachunkach pozwanemu 7 dniowy termin płatności i przesłał je pozwanemu dnia 03.01.2013 wezwał pozwanego do zapłaty spornych kwot zakreślając mu termin 5 dniowy od daty otrzymania wezwania. Zatem termin wymagalności upływał z dniem 11.01.2013 r. i odsetki należało zasądzić od dnia następnego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. Na zasądzone koszty składała się opłata od pozwu w wysokości 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600

zł obliczone stosownie do §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...).